

200702839/1.

Datum uitspraak: 2 augustus 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellanten,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/37989 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 23 maart 2007 in het
geding tussen:**

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het door appellanten gemaakte bezwaar tegen de weigering hen toegang te verlenen tot Nederland ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2007, verzonden op 28 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nader stuk ingediend.

Bij brief van 18 juni 2007 hebben appellanten een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak in zaakno. 200404708/1 van 22 december 2004; www.raadvanstate.nl) is de bestuursrechter alleen dan tot het beantwoorden van rechtsvragen geroepen als sprake is van een geschil met betrekking tot een besluit. Waar een dergelijk geschil niet (langer) bestaat, kan van de rechter geen uitspraak worden gevraagd uitsluitend vanwege de principiële betekenis daarvan.

De weigering appellanten toegang te verlenen ziet uitsluitend op het destijds bij hen bestaande voornemen Nederland omstreeks 13 juli 2006 in te reizen en heeft geen betrekking op mogelijke toekomstige beslissingen van de staatssecretaris omtrent het verlenen van toegang tot Nederland aan appellanten. Voorts hebben appellanten in hun brief van 18 juni 2007, waarbij zij hebben gereageerd op de stelling van de staatssecretaris dat zij geen belang hebben bij het hoger beroep, niet gesteld dat sprake is van als gevolg van de toegangsweigering geleden schade.

Onder de gegeven omstandigheden moet worden geoordeeld dat appellanten geen belang hebben bij een inhoudelijk oordeel van de Afdeling.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

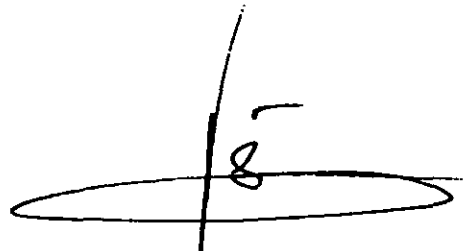
w.g. Peute
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 augustus 2007

391.

Verzonden: 2 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

- 3 AUG 2006

Postadres Postbus 5800 2280 HV Rijswijk

Everaert Advocaten
T.a.v. mr. M. Tjebbes
Postbus 20660
1001 NB AMSTERDAM

Bezoekadres

Dr. H. Coenraet 341

Rijswijk

The Crown

Inbellen 0900-1234567 (EUR 0,10 p.m.)

(werkdagen van 8.00 tot 17.00)

Fax (070) 3703510

Internet www.ind.nl

Onderdeel
Contactpersoon
Doordelenummer(s)
Datum
Oms kenmerk
Onderwerp

afdeling Uitvoeringsbeleid
J.A. Bok
070 - 3709869
1 augustus 2006
IND UIT 06-4705 (AUB)
Beslissing op bezwaar echtpaar

Ontvangen d.d.
- 7 AUG 2006
Centraal Intake Bureau
Vreemdelingen zaken
te Haarlem

Geachte heer Tjebbes,

In antwoord op uw bezwaarschrift van 6 juni 2006, en naar aanleiding van de uitspraken van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 23 juni 2006 en van 24 juli 2006, deel ik u het volgende mee. Uw bezwaarschrift is gericht tegen het uitblijven van een beslissing op een verzoek om de heer en mevrouw omstreeks 13 juli 2006 voor de duur van ongeveer een etmaal (24 uur) toegang te verlenen tot Nederland, zulks in afwijking van de signalering van de heer en mevrouw in het Schengen Informatiesysteem (SIS).

Ontstaan en verloop van de procedure

De heer en mevrouw zijn door Duitsland in het SIS gesignaleerd ter fine van toegangsweigering tot het Schengengebied.

Bij brief van 2 mei 2006 heeft de Verenigingskerk van Nederland de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie verzocht om een standpunt in te nemen ten aanzien van een mogelijke komst van de heer en mevrouw naar Nederland. Bij e-mail bericht van 10 mei 2006 heeft de Verenigingskerk van Nederland aangekondigd dat mevrouw op 15 juli 2006 naar Nederland zou willen komen. Op 2 juni 2006 heeft u als gemachtigde namens de heer en mevrouw (hierna: betrokkenen) verzocht om aan hen toegang te verlenen tot Nederland op of omstreeks 13 juli 2006, voor een bezoek van ongeveer 24 uur, en daartoe gebruik te maken van de afwijkingsbevoegdheid die het bepaalde in artikel 5, tweede lid, van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst (SVO) biedt.

Op 6 juni 2006 heeft u bezwaar aangetekend tegen het niet tijdig beslissen op een verzoek om toegang te verlenen tot het Nederlands grondgebied als omschreven in artikel 5, tweede lid, van de SVO. Op diezelfde datum heeft u tevens een verzoek ingediend tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Op 6 juni 2006 zond ik u een reactie op de brief van de Verenigingskerk van 2 mei 2006. Op 9 juni 2006 deed u mij aanvullende informatie toekomen over het reisschema van betrokkenen in de maand juli.

Bij beschikking van 14 juni 2006 verklaarde ik uw bezwaarschrift niet-ontvankelijk. Bij beroepsschrift van 15 juni 2006 heeft u beroep ingesteld bij de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, waarna op 16 juni onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft op 23 juni 2006 het beroep gegrond verklaard, het besluit van 6 juni 2006 vernietigd, en mij opgedragen uiterlijk 29 juni 2006 opnieuw te beslissen op uw bezwaarschrift.

Bij beschikking van 28 juni 2006 verklaarde ik uw bezwaarschrift kennelijk ongegrond. Bij uitspraak van 24 juli 2006 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, het tegen mijn beschikking ingestelde beroep gegrond verklaard en mij opgedragen om uiterlijk 31 juli 2006 opnieuw een beslissing te nemen op het bezwaar van 6 juni 2006.

Uw bezwaarschrift

In uw bezwaarschrift stelt u allereerst dat ik niet tijdig heb beslist op uw verzoek om kenbaar te maken of aan u bij aankomst in Nederland de toegang zal worden geweigerd. Voorts draagt u in uw bezwaarschrift aan dat betrokkenen, op wie u staat geregistreerd in het SIS, maar dat er in het tweede lid van artikel 5 van de SUO gronden gevonden kunnen worden om u desondanks de toegang tot Nederland te verschaffen. U beroept zich op humanitaire gronden. U stelt voorts dat de vrijheid van godsdienst en de vrijheid van meningsuiting, volgend uit de artikelen 9 en 10 van het EVRM mij zouden verplichten u de toegang tot Nederland te verschaffen. Tot slot voert u aan dat reeds eerder op grond van artikel 5, tweede lid van de SUO toegang tot Nederland hebben gekregen en dat zij zich daarbij aan de gemaakte afspraken hebben gehouden omtrent hun verblijfsduur. U bent van mening dat ik u om die reden nu de toegang niet mag weigeren.

Motivering van het besluit

Onder verwijzing naar de uitspraken van de rechtbank Amsterdam van 23 juni 2006 en van 24 juli 2006 zal ik thans een inhoudelijk oordeel geven over de gebruikmaking van de bevoegdheid neergelegd in artikel 5, tweede lid, juncto artikel 5, eerste lid, onder d, van de SUO, verwerkt in artikel 2.9 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (verder: Vb).

Allereerst wordt opgemerkt dat bij brief van 6 juni 2006 aan betrokkenen kenbaar is gemaakt dat ik voornemens ben hen de toegang te weigeren indien zij trachten Nederland in te reizen. Voor zover de brief van 2 mei 2006 als een aanvraag moet worden aangemerkt, is mijn brief van 6 juni 2006 een beslissing daarop. Voor zover het bezwaar van 6 juni 2006 ziet op het niet tijdig beslissen op de aanvraag, wordt overwogen dat het tijdsverloop tussen 2 mei 2006 en 6 juni 2006 niet zodanig is dat de in artikel 4:13 Awb genoemde termijn verstreken geacht moet zijn. Voor zover het bezwaar zich richt tegen het niet tijdig beslissen, verklaar ik het dan ook kennelijk ongegrond.

Voor het overige wordt het volgende overwogen. Betrokkenen staan sinds november 1995 door Duitsland gesignaleerd ter fine van toegangsweigeren in het SIS. Ambtshalve is bekend dat de signalering door de Duitse autoriteiten in het SIS nog immer actueel is en door deze autoriteiten is gehandhaafd. Hierbij verwijs ik naar de brief van 13 juni 2006 van Bundesministerium des Innern gericht aan het ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Op grond van artikel 5, tweede lid, juncto artikel 5, eerste lid, onder d, van de SUO, verwerkt in artikel 2.9 Vb, wordt de toegang geweigerd aan vreemdelingen die ter fine van toegangsweigeren staan gesignaleerd in het SIS. Van deze verplichting kan, onder territoriale beperking, slechts worden afgeweken indien humanitaire overwegingen, redenen van nationaal belang of internationale verplichtingen daartoe nopen.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel brengt met zich mee dat deelnemende staten van de juistheid van signaleringen in het SIS uitgaan. Een herbeoordeling van de signalering per staat zou de signalering zinloos maken. De Nederlandse overheid treedt dan ook niet in de gronden die aan de signalering ten grondslag liggen. Voorts

CIV HAARLEM 5126610

verwijs ik hierbij naar het arrest van het Hof van Justitie EG van 31 januari 2006, IV 2006/123, waarin het Hof het bindende karakter van een SIS signalering bevestigt: de overige lidstaten zijn gehouden om een dergelijke vreemdeling toegang tot het Schengen grondgebied te weigeren. Overigens is tegen de signalering een rechtspraak mogelijk door bij de signalerende staat om verwijdering ervan te verzoeken. Niet is gesteld of gebleken dat u het voorgaande betwist.

Ten aanzien van betrokkenen is thans niet gebleken van omstandigheden die ertoe nopen gebruik te maken van de afwijkingsbevoegdheid neergelegd in artikel 5, tweede lid SUO, uitgewerkt in artikel 2.9 Vb.

Allereerst wordt opgemerkt dat humanitaire overwegingen in deze beslissing niet aan de orde zijn. In de toelichting bij artikel 2.9 Vb (sub. 2000 497, 87) wordt niet overlijden van een naast familielid als voorbeeld genoemd van een situatie waarin gebruik gemaakt kan worden van deze uitzonderingsgrond. Gesteld noch anderszins is gebleken dat van een dergelijke omstandigheid sprake is.

Gelet op de internationale verplichtingen kan alleen afgeweken worden op grond van artikel 5, tweede lid van de SUO, indien sprake is van zwaarwegende belangen. Hierbij is van belang dat de deelnemende staten aan het Schengenakkoord zich in beginsel reeds hebben verplicht gesignaleerde vreemdelingen te weigeren. De artikelen 9 en 10 van het EVRM vormen dergelijke redenen niet. Genoemde artikelen scheppen geen positieve verplichting een vreemdeling de toegang te verschaffen louter ten einde zijn geloof te belijden of een vergadering te bezoeken. In dit verband is van belang dat de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens heeft bepaald dat artikel 10 EVRM (uitingsvrijheid) geen positieve verplichting schept een vreemdeling toegang te verschaffen enkel en alleen om deze in staat te stellen een mening te verkondigen (zie, ECRM 17 december 1976, decisions 1976/7729 'Agee'). In het geval van godsdienstvrijheid is die situatie niet anders (zie, ABRS 2 juli 1984, AB 1985/273). Het beroep op de godsdienstvrijheid en de meningsuiting neergelegd in deze bepalingen noopt derhalve niet tot een ander oordeel.

Voor zover u stelt dat gebruik moet worden gemaakt van de afwijkingsbevoegdheid van artikel 5, tweede lid, van de SUO, omdat ik ten aanzien van betrokkenen reeds eerder van deze bevoegdheid gebruik heb gemaakt, overweeg ik het volgende.

Zoals hiervoor overwogen blijkt uit het departementale dossier, noch uit hetgeen betrokkenen hebben gesteld, van een omstandigheid die maakt dat een beroep op het tweede lid van artikel 5 SUO kan slagen. Aan de omstandigheid dat eerder in 1997, 1999 en 2000 aan mevrouw de toegang tot Nederland niet is geweigerd komt geen doorslaggevende betekenis toe. Daarbij wordt het volgende overwogen.

Het gerechtvaardigd vertrouwen kan niet onder alle omstandigheden in stand blijven. Allereerst merk ik op dat aan betrokkenen in november 2005 op grond van een uitspraak van de voorzieningenrechter van 21 oktober 2005 de toegang tot Nederland is verleend. In het verzoek tot het treffen van de voorlopige voorziening was gelast betrokkenen te behandelen als vreemdelingen die niet op grond van artikel 5, tweede lid SUO de toegang tot Nederland geweigerd mocht worden. Tegen deze uitspraak van de voorzieningenrechter stond geen rechtsmiddel open. Zoals uit de beschikking van 28 oktober 2005 blijkt was ik de mening toegedaan dat betrokkenen de toegang tot Nederland geweigerd diende te worden, vanwege de SIS signalering. Daarnaast bevindt zich in het dossier de voornoemde brief van de Duitse autoriteiten van 13 juni 2006 waaruit blijkt dat grote waarde wordt gehecht aan de verplichtingen voortvloeiende uit de SUO.

Op zichzelf gerechtvaardigd vertrouwen zal niet altijd kunnen worden gehonoreerd. Sinds het vertrouwen is gewekt kunnen omstandigheden zijn veranderd. In het onderhavige geval merk ik op dat de omstandigheden zijn veranderd sedert de toegangsverzoeken in 1997, 1999 en 2000: het naleven van mijn Schengenverplichtingen zijn zwaarder gaan wegen. Het is onaanvaardbaar voor mij om mijn Schengenverplichtingen niet na te leven. Hierbij is van belang de internationale veiligheidsituatie die in toenemende mate op Europees niveau wordt geadresseerd. Dit maakt dat door de lidstaten van het Schengenakkoord meer dan

CIV HAARLEM 5126610

voorheen een beroep gedaan wordt om de uit het akkoord voortvloeiende verplichtingen na te komen. Ik acht een consequent handelen hierbij van groot belang. Het maken van een uitzondering voor betrokkenen past daarin niet. Verwijzing naar de naar gesteld ongewijzigde individuele omstandigheden van betrokkenen is gezien de voor mij veranderde situatie in bredere zin niet van doorslaggevend belang.

Daarnaast wordt overwogen dat voor zover sprake is van een rechtens te honoreren vertrouwen aan de zijde van betrokkenen, dit onverlet laat dat het bestuursorgaan de mogelijkheid behoudt het opgewekt vertrouwen voor de toekomst weg te nemen. Dit is in ieder geval in de situatie wanneer het bestuursorgaan schriftelijk kenbaar maakt op welke wijze voor de toekomst gebruik zal worden gemaakt van de betreffende bevoegdheid. De brief van 18 mei 2005 kan als een dergelijke kennisgeving worden aangemerkt. In deze brief is het verzoek om toegang te verdienen afgewezen na een afweging van de relevant geachte belangen waarbij erop is gewezen dat er sprake is van een toenemend belang bij het respecteren van signaleringen van Schengenstaten. Betrokkenen kunnen zich met ontvangst van deze brief niet langer op het standpunt stellen dat zij aan de verlening van de toegang met het goedvinden van de (destijds 1997, 1999 en 2000) Staatssecretaris van Justitie, het vertrouwen ontleenen dat de Minister nu in juli 2006 een beroep op het tweede lid van artikel 5 SUO zou honoreren, indien daarvoor geen gronden aanwezig zijn.

Ik kom dan ook tot de conclusie dat het bezwaar kennelijk ongegrond is.

Voor zover in bezwaar een beroep is gedaan op artikel 7:15 Awb, wordt opgemerkt dat reeds nu de beslissing in eerste aanleg niet is herroepen, er voor een kostenvergoeding onder vigour van dit artikel geen grond bestaat.

Besluit

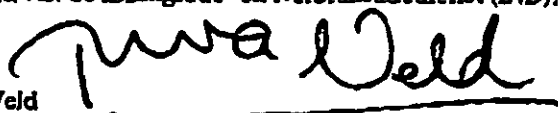
Uw bezwaar is kennelijk ongegrond.

Ik vertrouw erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

P.W.A. Veld

Ontvangen d.d.
- 7 AUG 2006
Centraal Intake Bureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep kan worden ingesteld door de vreemdeling in persoon, zijn wettelijke vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Het beroep moet worden ingesteld binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is bekendgemaakt. Daarbij is aan te bevelen dat een afschrift van de beschikking wordt overgelegd. Voor de behandeling van het beroep schrift is griffierecht verschuldigd.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroep schriftelijk is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Een verzoek om een voorlopige voorziening moet worden ingediend bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage. Een beroep schriftelijk en een verzoek om een voorlopige voorziening dienen te worden gezonden naar:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BB Haarlem
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van een bij het CIV te verkrijgen standaardformulier. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de desbetreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Ontvangen d.d.
- 7 AUG 2006
Centraal Intake Bureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Op grond van de eerdere uitspraken in deze procedure is deze mededeling in dit geval een besluit.

2. Eisers voeren in beroep aan dat het besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. De onderbouwing van de beslissing schiet met name te kort in het licht van de eerdere uitspraken van de rechtbank en het gegeven dat verweerder eerder ondanks de signalering viermaal wel toegang heeft verleend aan eisers. Verder menen zij dat verweerder op grond van internationale verplichtingen gehouden is toegang te verlenen. Eisers wijzen op het recht op vrijheid van mening en vrijheid van godsdienst. Deze rechten zijn neergelegd in de artikelen 9 en 10 van het Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eisers vragen de rechtbank zelf in de zaak te voorzien en te bevelen dat eisers voor twee dagen toegang wordt verleend om hun volgelingen en sympathisanten in Nederland te kunnen bezoeken.

Verdragsrechtelijk en wettelijk kader

3. Op grond van artikel 5, eerste lid, van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de Regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: SUO) kan aan een vreemdeling toegang worden verleend tot het grondgebied van de Overeenkomstsluitende Partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden, indien hij aan een aantal voorwaarden voldoet. Een van die voorwaarden, genoemd onder d. in dat artikel, is dat de vreemdeling niet ter fine van weigering van toegang is gesignaleerd.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel moet aan een vreemdeling die niet voldoet aan alle voorwaarden de toegang tot dat grondgebied worden geweigerd, tenzij een Overeenkomstsluitende Partij op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen een afwijking daarvan noodzakelijk acht. In dat geval dient de toegang te worden beperkt tot het grondgebied van de Overeenkomstsluitende Partij die de overige Overeenkomstsluitende Partijen daarvan in kennis moet stellen.

4. Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bepaalt dat de toegang tot Nederland wordt geweigerd aan de vreemdeling die een gevaar oplevert voor de openbare orde of nationale veiligheid.

5. Ingevolge artikel 2.9, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 wordt toegang tot Nederland in ieder geval geweigerd op grond van het feit dat de vreemdeling een gevaar oplevert voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals zojuist genoemd, indien de vreemdeling in het opsporingsregister of het SIS ter fine van weigering staat gesignaleerd (hierna: de Schengen-signalering). Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat het eerste lid buiten toepassing blijft, indien de Minister op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen een afwijking noodzakelijk acht.

Uitzondering in verband met de vrijheid van godsdienst en de vrijheid van meningsuiting

6.1 Tussen partijen is niet in geschil dat eisers sinds november 1995 ter fine van toegangsweigering door Duitsland in het SIS zijn gesignaleerd, dat de signalering nog immer door Duitsland wordt gehandhaafd en dat derhalve in beginsel aan eisers geen toegang tot het Schengengebied dient te worden verleend. Wel is in geschil of verweerder wegens internationale verplichtingen een afwijking hiervan noodzakelijk moest achten.

6.2 Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat internationale verplichtingen, namelijk de in de artikelen 9 en 10 van het EVRM neergelegde vrijheden van godsdienst en meningsuiting, verweerder nopen tot die afwijking, en dus tot toegangsverschaffing. Zij hebben in dit verband verwezen naar een

uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 27 april 1995 in de zaak (RV 1995, nr. 46).

6.3 De artikelen 9 en 10 EVRM luiden:

9.1. Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.

9.2. De vrijheid zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uiting te brengen kan aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de openbare veiligheid, voor de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

10.1. Een ieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Dit artikel belet Staten niet radio-omroep-, bioscoop- of televisieondernemingen te onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

10.2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, territoriale integriteit of openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.

6.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers geen recht op toegang tot Nederland kunnen ontleenen aan de artikelen 9 en 10 van het EVRM. De in die artikelen neergelegde grondrechten hebben geen absoluut en onbeperkt karakter. Deze rechten omvatten niet het recht van een vreemdeling om naar een verdragstaat te reizen om daar zijn geloof of zijn mening uit te dragen, noch het recht van ingezetenen om binnen de verdragstaat de voorganger van hun keuze in levende lijve te mogen ontmoeten. Het beroep van eisers op de zaak

leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat het in die zaak om een onderdaan van een EU-lidstaat ging die in beginsel recht had op toegang tot het grondgebied van een ander EU-land. Nu er dus geen sprake is van een internationale verplichting, komt de rechtbank ook niet toe aan de vraag of een dergelijke verplichting verweerder noopte tot toegangsverschaffing in afwijking van de Schengen-signalering.

Beroep op het vertrouwensbeginsel

7.1 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder op grond van het vertrouwensbeginsel eisers toegang diende te verschaffen gaat de rechtbank uit van de volgende uit de stukken blijkende of gestelde en niet bestreden feiten:

- a. In afwijking van de Schengen-signalering heeft verweerder eisers in 1997, 1999 en 2000 onder voorwaarden enkele dagen toegang verschaft tot het Nederlandse territoir.
- b. In september 2005 hebben eisers opnieuw toegang verzocht. Verweerder heeft deze toegang niet willen verlenen. De voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats heeft verweerder bij uitspraak van 21 oktober 2005 (AWB 05/44382 en AWB 05/44383) gelast eisers voor een periode van drie dagen rond 2 november 2005 te behandelen als vreemdelingen die niet op grond van artikel 5, tweede lid, van de SUO de toegang tot Nederland wordt geweigerd. Verweerder heeft aan deze uitspraak gevolg gegeven.

7.2 Een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat gerechtvaardigde verwachtingen, als het maar enigszins mogelijk is, moeten worden gehonoreerd. Er is echter geen absolute verplichting voor een bestuursorgaan om aan opgewekt vertrouwen tegemoet te komen. Op grond van zwaarwegende belangen kan een bestuursorgaan rechtmatig niet tegemoet komen aan dergelijke verwachtingen. Verwachtingen omtrent handelen of niet handelen van een bestuursorgaan kunnen niet langer

AWB 06/37989

4

gerechtvaardigd zijn indien de omstandigheden zijn veranderd, of indien het bestuursorgaan voor de toekomst die verwachtingen heeft weersproken.

7.3 Verweerder heeft niet betwist dat eisers aan de toegangsverlening in 1997, 1999 en 2000 gerechtvaardigde verwachtingen konden ontlenen dat hen nadien opnieuw toegang zou worden verschaft in afwijking van de Schengen-signalering.

7.4 Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank echter terecht op het standpunt gesteld dat er sinds mei 2000 sprake is van gewijzigde omstandigheden. Dit geldt in het bijzonder de internationale veiligheidssituatie, die verweerder in algemene zin tot een striktere en consequente handhaving van signaleringen in het SIS heeft genoopt. Het standpunt van eisers dat zij niets uitstaande hebben met terroristische of andere activiteiten die de nationale veiligheid zouden bedreigen, doet er niet aan af dat de omstandigheden waarin de afwijkingbevoegdheid kan worden toegepast, gewijzigd zijn. Verweerder heeft zich immers beroepen op de omstandigheid dat de - verslechterde - internationale veiligheidssituatie in zijn algemeenheid tot een striktere handhaving van de signaleringen in het SIS noopt. In dat verband is het niet noodzakelijk dat er concrete aanwijzingen zijn waaruit zou blijken dat eisers een gevaar voor de nationale of internationale veiligheid vormen, wil verweerder een beroep kunnen doen op gewijzigde omstandigheden. Hieruit volgt dat de verwachtingen van eisers, dat hen opnieuw toegang zou worden verschaft, in het licht van deze veranderde omstandigheden niet langer zonder meer gerechtvaardigd waren.

7.5 Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank ook terecht op het standpunt gesteld dat het vertrouwensbeginsel er niet toe leidt dat verweerder voor altijd gehouden is eisers in afwijking van de Schengen-signalering toegang te verlenen. In dit kader heeft verweerder naast verwijzing naar de veranderde internationale veiligheidssituatie en de daaruit voortvloeiende striktere toepassing van de Schengen-signaleringen, terecht verwezen naar zijn brief aan eisers van 18 mei 2005 waarin eisers er van in kennis zijn gesteld dat aan hen, na afweging van de relevant geachte belangen, niet opnieuw toegang tot Nederland wordt verleend. In deze brief is voorts verwezen naar eerdere brieven van 12 januari 2005 en 23 maart 2005, waarin verweerder aan eisers reeds mededelingen van dezelfde strekking had gedaan. Aldus heeft verweerder de verwachtingen van eisers voor de toekomst weersproken.

7.6 Dit leidt tot de conclusie dat de verwachtingen van eisers, dat verweerder opnieuw toegang zou verschaffen in afwijking van de Schengen-signalering, niet langer gerechtvaardigd waren. Verweerder behoefde dus niet overeenkomstig die verwachtingen te handelen. Daaraan doet niet af dat verweerder in 2005 toegang heeft verschaft, omdat verweerder daartoe door een voorlopige rechterlijke uitspraak was gehouden en verweerder daaraan voorafgaand die toegang had geweigerd.

Motivering van het besluit in het licht van de eerdere uitspraak

8.1 Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat verweerder geen gevolg heeft gegeven aan hetgeen deze rechtbank en nevenzittingsplaats in haar uitspraak van 24 juli 2006 onder rechtsoverweging IV.6 heeft overwogen, omdat verweerder aan zijn huidige besluit dezelfde gronden ten grondslag heeft gelegd.

8.2 In die uitspraak en rechtsoverweging heeft de rechtbank overwogen:

"(...)Het feit dat verweerder in het verweerschrift en ter zitting heeft aangevoerd dat aan eisers geen toegang tot Nederland wordt verschaft, omdat aan het consequent en conform de SUO handelen van lidstaten groot belang toekomt en gelet op een steeds sterker wordend Europa, alsook de gewijzigde veiligheidssituatie in de wereld, het respecteren van signaleringen van toenemend belang is, kan niet tot een ander oordeel leiden, nu dit niet aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd. Afgezien van het voorgaande acht de rechtbank het door verweerder in het verweerschrift en ter zitting naar voren gebrachte standpunt nog altijd dermate vaag en onvoldoende concreet op de zaak toegespitst dat ook dit niet zou kunnen leiden tot het door verweerder gewenste resultaat."

8.3 De rechtbank stelt allereerst vast dat in de eerdere uitspraak geen specifieke opdracht is gegeven omtrent de te formuleren motivering. Er is dan ook in zoverre geen sprake van het niet (volledig) uitvoering geven aan een rechterlijke uitspraak door verweerder. Het betoog van eisers wordt aldus opgevat, dat, omdat de rechtbank in haar eerdere uitspraak dezelfde onderbouwing van het besluit onvoldoende heeft geoordeeld, die ook nu onvoldoende moet worden geoordeeld.

8.4 Verweerder heeft in het bestreden besluit allereerst onderzocht of eisers op grond van de in artikel 5, tweede lid, van de SUO, althans artikel 2.9 van het Vb 2000, bedoelde afwijkingsmogelijkheid voor toegang tot Nederland in aanmerking komen. Verweerder heeft deze vraag ontkennend beantwoord omdat er niet gebleken was van omstandigheden die ertoe nopen gebruik te maken van de afwijkingsbevoegdheid. Volgens verweerder was er geen sprake van zwaarwegende belangen op grond van internationale verplichtingen. Vervolgens heeft verweerder onderzocht of eisers op grond van het vertrouwensbeginsel voor toegang in aanmerking komen. Die vraag is ook negatief beantwoord. Daarbij heeft verweerder zich ter motivering van zijn standpunt beroepen op de brief van de Duitse autoriteiten aan de IND van 13 juni 2006, waaruit blijkt dat de Duitse autoriteiten nog immer grote waarde hechten aan de verplichtingen voortvloeiende uit de SUO en de SIS-signalering van eisers. Voorts is er sprake van gewijzigde omstandigheden. Door de internationale veiligheidssituatie die in toenemende mate ook de Europese betrekkingen beïnvloedt, is het naleven van de Schengenverplichtingen zwaarder voor verweerder gaan wegen. Ten slotte heeft verweerder overwogen dat bij schrijven van 18 mei 2005 het opgewekt vertrouwen voor de toekomst is weggenomen. Verweerder heeft eisers toen meegedeeld dat hij, gelet op het toenemend belang van het respecteren van signaleringen van Schengenstaten, hun beroep op het vertrouwensbeginsel niet zou honoreren.

8.5 Aldus is er in het bestreden besluit sprake van een op de onderhavige situatie toegespitste motivering waarin verweerder weliswaar dezelfde feiten en omstandigheden heeft aangevoerd, maar die feiten en omstandigheden in een andere context heeft geplaatst en in een ander beoordelingskader heeft gewogen. Aan het nu bestreden besluit ligt dan ook niet dezelfde motivering ten grondslag als die verweerder in de vorige procedure voor zijn toen vernietigde besluit heeft gebruikt. De klacht van eisers die van het tegendeel uitgaat, faalt dus. Het bestreden besluit lijdt op dit punt niet aan een motiveringsgebrek.

8.6 Het betoog dat de motivering van het besluit niet deugt omdat verweerder niet heeft vermeld waarom eerder wel toegang is verschaft, leidt niet tot een gegrond beroep. Nu verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat internationale verplichtingen hem niet noopten tot toegangsverlening in weerwil van de Schengen-signalering, was hij slechts gehouden te motiveren waarom er niet langer gerechtvaardigde verwachtingen waren. Uit het toekennen van een zwaarder gewicht aan het naleven van de Schengenverplichtingen, zoals dat uit het bestreden besluit blijkt, volgt in het onderhavige geval naar het oordeel van de rechtbank voldoende kenbaar dat aan overige aspecten verhoudingsgewijs minder gewicht is toegekend. De reden waarom verweerder eerder anders handelde behoefde daarbij in dit geval dan ook niet geëxpliciteerd te worden.

9. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Eisers hebben geen belang bij hun klacht, voor zover gehandhaafd, dat verweerder het bezwaar tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag ongegrond heeft verklaard. Niet valt in te zien welk voordeel zij kunnen bereiken met een grondverklaring van het beroep deswege.

10. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

11. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

- AWB 06/37989

6

III. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 23 maart 2007 door mr. O.L.H.W.I. Korte, voorzitter, en mrs. K. Mans en H.J.M. Baldinger, rechters, bij afwezigheid van de zittingsgriffier in tegenwoordigheid van mr. S. Tax, griffier, en bekend gemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier.

De voorzitter.

Afschrift verzonden op: 28 MAART 2007

Conc.: YJ/OK

Coll:

D: B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

Kopie per telefax: 070 365 1380 (zonder de bijlagen 2. en 3.)

Aantekenen met handtekening retour

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 APR 2007 ✓	
ZAAKNR.	
A.N.	VI
BEHANDELD DOOR:	PAR:

mr Carl Everaert
mr Ted L. Badoux
mr Michiel Tjebbes
mr Hans Jager
mr Gert Jan K. van Andel
mr Jello Kroes
mr Marcel Reurs
mr Stans Goudsmit
mr Vera Kidjan
mr Peggy Franssen
mr Sevil Karadağ
mr Bas Hoepelman
mr Stephan Roelofs
mr Hermie de Voer
mr Sander Groen
Onno Bijker, kantoormanager

1419-A

Amsterdam, 23 april 2007

Kenmerk: Verenigingskerk / advies - MT11563 / cgt-mt

Hogerberoepschrift

Appellanten : 1. geboren op
2. geboren op
echtelieden,
beiden van Koreaanse nationaliteit, beiden wonende in de Verenigde Staten

Gemachtigde : mr. Michiel Tjebbes

Inzake : de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage zittinghoudende te Amsterdam van 23 maart 2007, verzonden op 28 maart 2007, waarbij het namens appellanten, toen eisers, ingestelde beroep ongegrond werd verklaard

Verweerder : De Staatssecretaris van Justitie te Den Haag

Kenmerk verw. : IND UIT 06 - 3979 (AUB) / 0507 - 12 - 0588

Toevoeging : geen toevoeging

Gaarne griffierecht verrekenen met rekening courant

- Hierbij stelt mr Michiel Tjebbes, advocaat te Amsterdam, namens appellanten – verder ook: "de heer en mevrouw" – hoger beroep in tegen de bovenvermelde uitspraak, waarvan een kopie aan dit beroepschrift in hoger beroep wordt gehecht.
Mr. Michiel Tjebbes treedt in deze zaak voor de heer en mevrouw op als gemachtigde. Mr Michiel Tjebbes verklaart hierbij door de heer en mevrouw bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep, en om terzake voor hen als hun gemachtigde op te treden. De heer en mevrouw kiezen voor deze zaak domicilie aan het kantooradres van hun gemachtigde, Weteringschans 28, 1017 SG Amsterdam.

Postbus 20660, 1001 NR Amsterdam • Weteringschans 28, 1017 SG Amsterdam T +31(0)20 524 74 74 F +31(0)20 524 74 75 • www.everaert.nl

Op alle opdrachten die aan ons kantoor worden verstrekt zijn algemene voorwaarden van toepassing waarvan een beperking van aansprakelijkheid is opgenomen.
Deze voorwaarden zijn gedeponeerd bij de griffie van de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam onder nummer ja/2002.

All instructions accepted and carried out by our firm are subject to our General Conditions, in which a limitation of liability has been included. These conditions are registered with the Clerk of the District Court of Amsterdam under nr. 33/2002

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

verloop van de procedure

2. Bij brief van 2 juni 2006 is namens appellanten verzocht om aan hen toegang te verlenen tot Nederland, in te stemmen met een kort bezoek aan Nederland met het oog op een samenkomst van volgelingen en sympathisanten van de Verenigingskerk van Nederland en daartoe gebruik te maken van de afwijkingsbevoegdheid die het bepaalde in artikel 5, tweede lid, van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst (verder: "SUO") biedt. Bij bezwaarschrift van 6 juni 2006 is namens appellanten bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig beslissen op dat verzoek. Bij besluit van 14 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar niet ontvankelijk verklaard. Bij beroepschrift van 15 juni 2006 is namens de heer en mevrouw beroep ingesteld tegen dit besluit bij de rechtbank te 's-Gravenhage. Bij uitspraak van die rechtbank zittinghoudende te Amsterdam van 23 juni 2006 werd het beroep gegrond verklaard met bepaling dat verweerder met inachtneming van die uitspraak uiterlijk woensdag 29 juni 2006 een nieuw besluit zou dienen te nemen met inachtneming van die uitspraak. Bij besluit van 28 juni 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift (kennelijk) ongegrond verklaard. Het tegen dat besluit ingestelde beroep werd bij uitspraak van de rechtbank te Amsterdam van 24 juli 2006 gegrond verklaard. Bij besluit van 1 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift wederom ongegrond verklaard. Het tegen dat besluit op 7 augustus 2006 ingestelde beroep werd op 12 september 2007 ter terechtzitting behandeld en bij de thans bestreden uitspraak van 23 maart 2007 ongegrond verklaard.

het hoger beroep

3. Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en voeren daartegen de navolgende grieven aan.

GRIEF I

Ten onrechte heeft de rechtbank (in r.o. 6.4.) overwogen:

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers geen recht op toegang tot Nederland kunnen ontleenen aan de artikelen 9 en 10 van het EVRM. De in die artikelen neergelegde grondrechten hebben geen absoluut en onbeperkt karakter. Deze rechten omvatten niet het recht van een vreemdeling om naar een verdragstaat te reizen om daar zijn geloof of zijn mening uit te dragen, noch het recht van ingezetenen om binnen de verdragstaat de voorganger van hun keuze in levende lijve te mogen ontmoeten. Het beroep van eisers op de zaak Piermont leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat het in die zaak om een onderdaan van een EU-lidstaat ging die in beginsel recht had op toegang tot het grondgebied van een ander EU-land. Nu er dus geen sprake is van een internationale verplichting, komt de rechtbank ook niet toe aan de vraag of een dergelijke verplichting verweerder noopte tot toegangsverschaffing in afwijking van de Schengen-signalering.

Toelichting

De aan het oordeel van de rechtbank ten grondslag liggende opvatting dat, nu mevrouw Piermont de Duitse nationaliteit had, zij bijgevolg als onderdaan van een EU-lidstaat in beginsel recht op toegang had tot Frans grondgebied, heeft in het arrest van het EHRM van 27 april 1995 (5/1994/452/531-532 - RV 1995, 46 m.n. / RV 1974-2003, nr. 61 m.n. Boeles) geen enkele rol gespeeld.

De rechtsoverwegingen 79 t/m 86 getuigen daarvan. Zie ook de annotatie van Overigens zij opgemerkt dat het echtpaar in beginsel even-

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

zeer een recht op toegang heeft nu zij als (Zuid) Koreaanse staatsburgers niet visumplichtig zijn.

Het Hof heeft wél (zie r.o. 64) met zoveel worden overwogen dat nu mevrouw onderdaan was van een lidstaat van de EU en bovendien lid was van het Europees parlement, het bepaalde in artikel 16 van het EVRM *niet* kon worden tegengeworpen. Van enige beperking ten aanzien van *politieke* activiteiten kon in casu volgens het Hof geen sprake zijn.

Het aspect van het Europese burgerschap, althans de hoedanigheid van onderdaan van een lidstaat van de EU van mevrouw wordt echter door het Hof geheel buiten beschouwing gelaten waar het de gestelde – en door het Hof ook onderkende – schending van artikel 10 EVRM betreft.

De rechtbank heeft dit miskend.

Algemeen wordt aangenomen dat de vrijheid van godsdienst en het recht op vrije meningsuiting zoals vastgelegd in de artikelen 9 en 10 van het EVRM, de staat geen positieve verplichting opleggen om een vreemdeling toelating te verlenen en zich te vestigen in het land van zijn keuze teneinde zijn mening te verkondigen of een religieuze boodschap uit te dragen.

Uit het Piermont-arrest kan echter worden opgemaakt dat het Hof onder omstandigheden die met de zaak van het echtpaar grote gelijkenis vertonen, een inbreuk op artikel 10 EVRM (dat in dit verband met het bepaalde in artikel 9 op één lijn kan worden gesteld) aanwezig achtte, omdat de betrokkene de toegang was geweigerd met het oog op het houden van een toespraak en de vrees voor verstoring van de openbare orde die daarvan het gevolg zou kunnen zijn. Men vergelijk wat betreft het onderhavige geval de door de Duitse autoriteiten (in een brief van 13 juni 2006, waar verweerder zich op heeft beroepen) uitgesproken zorg over het gevaar dat de betrokkenen voor de openbare orde en veiligheid zouden kunnen betekenen. Er zij aan herinnerd dat appellanten slechts gedurende enkele dagen Nederland willen bezoeken – gelijk zij dat in het verleden meermalen hebben gedaan – teneinde hun aanhang en de met hun godsdienstige beweging sympathiserende belangstellenden, te kunnen toespreken en met hen een godsdienstoefening te beleven.

GRIEF II

Ten onrechte heeft de rechtbank (in r.o. 7.4) overwogen:

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank echter terecht op het standpunt gesteld dat er sinds mei 2000 sprake is van gewijzigde omstandigheden. Dit geldt in het bijzonder de internationale veiligheidssituatie, die verweerder in algemene zin tot een striktere en consequente handhaving van signaleringen in het SIS heeft genoopt. Het standpunt van eisers dat zij niets uitstaande hebben met terroristische of andere activiteiten die de nationale veiligheid zouden bedreigen, doet er niet aan af dat de omstandigheden waarin de afwijkingbevoegdheid kan worden toegepast, gewijzigd zijn. Verweerder heeft zich immers beroepen op de omstandigheid dat de - verslechterde - internationale veiligheidssituatie in zijn algemeenheid tot een striktere handhaving van de signaleringen in het SIS noopt. In dat verband is het niet noodzakelijk dat er concrete aanwijzingen zijn waaruit zou blijken dat eisers een gevaar voor de nationale of internationale veiligheid vormen, wil verweerder een beroep kunnen doen op gewijzigde omstandigheden. Hieruit volgt dat de verwachtingen van eisers, dat hen opnieuw toegang zou worden verschaft, in het licht van deze veranderde omstandigheden niet langer zonder meer gerechtvaardigd waren.

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

Toelichting

Op zichzelf erkent verweerder, zoals de rechtbank in r.o. 7.3 heeft vastgesteld, dat de heer en mevrouw Moon gerechtvaardigde verwachtingen konden ontle-
nen aan het feit dat aan hen eerder wel toegang was verleend onder nagenoeg
identieke omstandigheden: een kort bezoek van enkele dagen voor een ontmoet-
ting met hun volgelingen.

Naar het oordeel van verweerder, welk oordeel de rechtbank onderschrijft, zou
de gewijzigde internationale veiligheidssituatie in zijn algemeenheid, ook indien
de betreffende SIS-signalering daarmee niets uitstaande heeft, tot een striktere
handhaving van de signalering ter fine van weigering van toegang moeten lei-
den en de mogelijkheid om op de voet van het bepaalde in artikel 5, tweede lid,
SUO (thans artikel 5, vierde lid onder c. van de "Schengengrenscode" Verorde-
ning 562/2006/EG), een uitzondering te maken op de verplichting tot
toegangsweigering, hebben beperkt.

Deze opvatting van verweerder komt waarlijk uit de hoge hoed. Verweerder
heeft geen enkel bewijs aangedragen met betrekking tot deze stelling, waarvoor
in geen enkel document enige steun is te vinden, laat staan dat daarvoor een
grondslag zou bestaan in de communautaire regelgeving. Ook door de terzake
een eventueel ex artikel 5, tweede lid, SUO te maken uitzondering geraadpleeg-
de Duitse autoriteiten, is niets in die richting aangevoerd.

De Schengengrenscode ("SGC") die per 13 oktober 2006 in werking is getre-
den, bevat ook geen aanknopingspunt voor de noodzaak van een striktere
handhaving. Aan de toegangsweigering worden juist strikte eisen gesteld, die
wat betreft de rechtszekerheid van de betrokken gesignaleerde derdelander, ver-
der gaan dan voordien het geval was. Op grond van het bepaalde in artikel 6 van
de SGC, dienen de door de met de grensbewaking belaste autoriteiten getroffen
maatregelen, waaronder de weigering van toegang, in verhouding te staan tot de
daarmee beoogde doelstellingen, en zal in geen geval mogen worden gediscrimi-
mineerd op grond van – onder meer – godsdienst of overtuiging. De toegang
kan thans alleen worden geweigerd in een met redenen omklede beslissing
waarin de weigeringsgronden worden genoemd (artikel 13 SGC).

Bij besluit van 8 november 2006 (Stcrt. 16 nov. 2006 nr. 224 / pag. 15) is in
verband met de inwerkingtreding van de SGC de Vreemdelingencirculaire ge-
wijzigd. Opmerkelijk is dat zelfs met betrekking tot het nationale beleid terzake
de ingevolge artikel 5, vierde lid onder c. van de SGC te maken uitzonderingen,
niets wordt opgemerkt over enige beleidsmatige verscherping zoals door ver-
weerder gesteld en door de rechtbank aanvaard. Zie het besluit van 8 november
2006 onder 9.6.4. 'Toegangsverlening aan gesignaleerde vreemdelingen'.

GRIEF III

Ten onrechte heeft de rechtbank – na in r.o. 7.3 te hebben vastgesteld dat ver-
weerder niet heeft betwist dat eisers, thans appellanten, aan de
toegangsverlening in 1997, 1999 en 2000 gerechtvaardigde verwachtingen kon-
den ontlelen dat hen nadien opnieuw toegang zou worden verschaft in
afwijking van de Schengen-signalering - overwogen (in r.o. 7.5):

*Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank ook terecht op het
standpunt gesteld dat het vertrouwensbeginsel er niet toe leidt dat verweerder
voor altijd gehouden is eisers in afwijking van de Schengen-signalering toegang
te verlenen. In dit kader heeft verweerder naast verwijzing naar de veranderde
internationale veiligheidssituatie en de daaruit voortvloeiende striktere toepas-*

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

sing van de Schengen-signalerings, terecht verwezen naar zijn brief aan eisers van 18 mei 2005 waarin eisers er van in kennis zijn gesteld dat aan hen, na afwijzing van de relevant geachte belangen, niet opnieuw toegang tot Nederland wordt verleend. In deze brief is voorts verwezen naar eerdere brieven van 12 januari 2005 en 23 maart 2005, waarin verweerder aan eisers reeds mededelingen van dezelfde strekking had gedaan. Aldus heeft verweerder de verwachtingen van eisers voor de toekomst weersproken.

Toelichting

De gewraakte rechtsoverweging is onbegrijpelijk in het licht van de door de rechtbank gedane vaststelling dat verweerder juist niet heeft betwist dat de heer en mevrouw verwachtingen konden ontlenen aan de hen eerder verleende toegang. De door de rechtbank genoemde brieven van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bevatten ook inhoudelijk geen enkel nieuw argument waaruit zou zijn op te maken dat sprake zou zijn van een gewijzigde situatie, die een koerswijziging zou kunnen rechtvaardigen, behalve dan de reeds besproken verwijzing naar de veranderde veiligheidssituatie die zou nopen tot een toenemend belang bij het respecteren van signaleringen van Schengenpartners.

GRIEF IV

Ten onrechte heeft de rechtbank in de r.o.'n 8.1 t/m 8.6 aanvaard dat verweerder in het nieuwe besluit van 1 augustus 2006 naar aanleiding van de eerdere uitspraak van de rechtbank van 24 juli 2006, slechts heeft herhaald wat in het eerdere, door de rechtbank vernietigde besluit van 28 juni 2006 was gesteld, en heeft de rechtbank daarin geen grond gezien voor het wederom vernietigen van dat nieuwe besluit met dezelfde strekking en een nagenoeg identieke motivering.

Toelichting

De rechtbank overweegt in r.o. 8.3 dat in de eerdere uitspraak geen opdracht is gegeven omtrent de te formuleren motivering. Zoiets is ook moeilijk denkbaar. De rechtbank heeft evenwel in de onder 8.2 geciteerde rechtsoverweging uit de eerdere uitspraak van 24 juli 2006, niet alleen vastgesteld dat de kwestie van de gewijzigde internationale veiligheidssituatie en de noodzaak van het respecteren van signaleringen niet met zoveel woorden aan het besluit van 28 juni 2006 ten grondslag waren gelegd (er wordt in dat besluit gesproken van een 'interstatelijk vertrouwensbeginsel' dat in het licht van de voorafgaande correspondentie waar de rechtbank in de thans bestreden uitspraak van 23 maart 2007 naar verwijst, op hetzelfde neerkomt), maar ook overwogen:

Afgezien van het voorgaande acht de rechtbank het door verweerder in het verweerschrift en ter zitting naar voren gebrachte standpunt nog altijd dermate vaag en onvoldoende concreet op de zaak toegespitst dat ook dit niet zou kunnen leiden tot het door verweerder gewenste resultaat.

Verweerder heeft in het nieuw genomen besluit van 1 augustus 2006 opnieuw het 'interstatelijk vertrouwensbeginsel' tevoorschijn getoverd, en voorts opnieuw verwezen naar de noodzaak om 'meer dan voorheen' de verplichtingen uit het Schengenakkoord na te komen.

Het zijn dezelfde argumenten die verweerder 'in het verweerschrift en ter zitting' voorafgaande aan de uitspraak van de rechtbank van 24 juli 2006 omstandig uit de doeken heeft gedaan, en die de rechtbank 'dermate vaag en onvoldoende concreet' achtte, dat deze 'niet zouden kunnen leiden tot het door

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

verweerder gewenste resultaat.'

De ontwikkelingen in andere EU lidstaten, met name ook die in Duitsland, met betrekking tot de "Verenigingskerk" van appellanten en hun signalering in het SIS, wijzen intussen in een geheel andere richting dan die welke verweerder én de rechtbank voor ogen staat.

Zo heeft het Bundesverfassungsgericht op 26 oktober 2006 een belangrijke uitspraak ten gunste van de Verenigingskerk gedaan en heeft het Brusselse Hof van Beroep bij arrest van 7 december 2006 de Belgische Staat veroordeeld om ten behoeve van een kortdurend bezoek van appellanten aan België een visum te verlenen. Het 'interstatelijk vertrouwensbeginsel' heeft de Belgische rechter niet weerhouden van deze beslissing.

Van beide uitspraken worden afschriften bij dit hogerberoepschrift gevoegd. Daaruit moge blijken dat anders dan de rechtbank oordeelde (r.o. 8.6) een mogelijk gewijzigde internationale veiligheidssituatie, er bepaald niet toe heeft geleid dat in zijn algemeenheid, een zwaarder gewicht moet worden toegekend aan het naleven van de Schengenverplichtingen.

OP WELKE GRONDEN appellanten, - - - - - en] echtgenote
van , concluderen dat het uw Afdeling behage om:

- a. het hoger beroep gegrond te verklaren;
- b. de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingplaats Amsterdam van 23 maart 2007, verzonden op 28 maart 2007, te vernietigen;
- c. het bij de rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren met vernietiging van de bestreden beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 1 augustus 2006, met bepaling dat de Staatssecretaris van Justitie een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van de uitspraak van uw Afdeling, althans de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen;
- d. verweerder te veroordelen in de proceskosten met betrekking tot het hoger beroep en het beroep bij de rechtbank met aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan appellanten zal dienen te vergoeden;
- e. verweerder (de Staat) te veroordelen tot vergoeding aan appellanten van het griffierecht in hoger beroep en met betrekking tot het beroep bij de rechtbank.

Michiel Tjebbes,
Gemachtigde

Bijlagen

1. Afschrift van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage op Amsterdam van 23 maart 2007 verzonden op 28 maart 2007

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

2. Afschrift van het arrest van het *Bundesverfassungsgericht* van 24 oktober 2006 in het beroep van de *Vereinigungskirche* tegen het besluit van het *Bundesverwaltungsgericht* van 4 september 2003 en het vonnis van het *Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz* van 7 juni 2002
3. Afschrift van het arrest van *La Cour d'Appel de Bruxelles* van 7 december 2006 in de zaak van L'A.S.B.L. Family Federation for World Peace and Unification tegen de Belgische Staat

Afschrift van dit hogerberoepschrift met bijlagen zend ik heden aan verweerder (Stafdirectie uitvoeringsbeleid /AUB)